

[Godskesen.]

men Parterne. Jeg gaar altsaa ud fra, at dette Standpunkt ogsaa vil blive taget her i Tinget, og under den Forudsætning mener jeg absolut, at det bør være Anklageren, der begynder. Det er Anklageren, som skal føre Beviset, det er derfor naturligt, at det bliver ham, der først kommer til at lægge det hele til Rette. Jeg tror ogsaa, at Sagen vil blive fyldigst og bedst oplyst paa den Maade, og jeg tror ganske særlig, at det er i Forsvarets Interesse, at det sker saaledes. Baade tiltalte og hans Forsvarer vil i Almindelighed føle sig bedst tjent med, at Anklageren begynder, og saa forbeholder sig Kritikken, som man derefter kan sætte ind paa ethvert Punkt, hvor man finder Anledning dertil, og hvorved man netop kan tage i Betragtning det Materiale, der er kommet frem gennem Anklagerens Udspørgning.

Angaaende Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel er det min Mening, at man bør gaa videre i Retning af at give Erstatning, end den nuværende Lov gør. Efter den nuværende Ordning er det saaledes, at naar der er god Formodning om, at den paagældende er skyldig, men man ikke har kunnet skaffe Bevis mod ham, og han derfor er blevet frifundet, skal han ingen Erstatning have. Dette tror jeg ikke er rigtigt. Man skal ikke nægte Erstatning, blot fordi der foreligger nogen Formodning, som gaar imod den paagældende. Lovgivningen stiller visse bestemte Fordringer til Bevis; naar disse Fordringer ikke er fyldstgjort, er Beviset ikke ført, og den tiltalte maa frifindes, men deraf følger, at han saa maa betragtes som uskyldig. Han maa betragtes som uskyldig ikke blot paa den Maade, at han ingen Straf faar, men ogsaa saaledes, at han kan fordrø Erstatning — han maa i alle Retninger kunne optræde som den uskyldige Mand. Ved at fastholde den modsatte Opfattelse kommer man tilbage til en lignende Tilstand som den, man havde i gamle Dage, da man frifandt Folk for „videre Tiltale“. Det betød, at de ikke blev straffet, men der var dog sat en Plet paa dem, og jeg mener absolut ikke, man bør vende tilbage til noget saadant, saaledes at der sættes en Plet paa en Mand, som er frifundet. Det maa erkendes, at det, at der fremkommer en eller anden Formodning, er noget, der kan hænde os alle, navnlig ved Genkendelse. Det kan hænde det hæderligste og braveste Menneske af et enkelt Vidne at blive genkendt som den, der har begaaet den paagældende Forbrydelse. Naar Genkendelsen ikke støt-

tes af andet, saaledes at Domstolene ikke vil dømme paa dette Grundlag, kan man heller ikke paa anden Maade lægge det til Grund for Samfundets Behandling af den paagældende. Men medens det altsaa ikke bør være tilstrækkeligt til at nægte den tiltalte Erstatning, at der har foreligget en eller anden Formodning imod ham, mener jeg paa den anden Side ikke, at han bør have Erstatning, hvis det kan siges at være hans egen Skyld, at han er blevet mistænkt for Forbrydelsen og underkastet Varetægtsfængsel, Anholdelse, eller hvad det nu kan være. I Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i det andet høje Ting, siges det ogsaa særdeles rigtigt, at hvis det er hans Forhold under Sagen, der har givet Anledning til, at han er blevet fængslet, skal han ingen Erstatning have. Men jeg vil gaa videre i Retning af at nægte Erstatning. Hvis det er den paagældendes eget Forhold, der har givet Anledning til Fængsling, selv om det ikke er hans Forhold *under Sagen*, bør dette bevirke, at han ingen Erstatning faar. Der er en lille Ventil i den Retning i § 1018 b, 3die Stykke, hvor det siges, at under særlige Omstændigheder kan man nægte Erstatning. Jeg mener dog ikke, at dette er tilstrækkeligt. Det bør fremhæves ganske anderledes bestemt, at naar det er den paagældendes eget Forhold, som har givet Anledning til, at han er blevet fængslet, bør han ingen Erstatning have. Jeg tænker her særlig paa det Tilfælde, at den paagældende er en Mand, der, maaske gentagne Gange, har været straffet for Forbrydelser af ganske samme Art. Jeg kan aldeles ikke se, at der i saa Fald er Grund til at give Erstatning; det vilde ogsaa være meget farligt, det vilde føre til, at gamle Forbrydere oftere fik en Erstatning, som var ubeføjet, og det vilde sikkert blive en meget dyr Historie for Statskassen.

Hvad angaar Sagførere, er der, som det vil være de ærede Medlemmer bekendt, i det andet høje Ting ved stor Resignation fra begge Sider blevet sluttet en Overenskomst mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Jeg mener, at man her i Tinget maa fastholde denne Overenskomst som Grundlag. Naturligvis, de Medlemmer, som er enige med Folketingets Flertal, vil ikke gøre det, men jeg haaber, at Landstingets Flertal vil gøre det. Jeg er i øvrigt fuldkommen villig til at forhandle nærmere om Enkeltheder, og jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører for Venstre.

Endnu et lille Spørgsmaal vil jeg